

Forfatter: Larsen, Karl

Titel: Udrag fra Militarismens Fallit

Citation: Larsen, Karl: "Militarismens Fallit", i Larsen, Karl: *Militarismens Fallit*, Nyt Nordisk Forlag, 1919, s. 44. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-larsenk_18-shoot-idm139929085704272/facsimile.pdf (tilgået 26. oktober 2021)

Anvendt udgave: Militarismens Fallit

Ophavsret Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen.](#)

stændighed, Øjentjeneri, Brutalitet. Tilbøjeligheden for militært paavirket Styre til at overføre det militære absolute Autoritets- og Magtprincip paa ydre og indre Politiks gyngende Interessegrund. National Militarismes lidet udviklede internationale Kundskab og Finfølelse. For ikke at tale om de Svagheder, der kunde udvikle sig indenfor Militarismens pædagogiske og bureaukratiske Udformning: overdreven Haardhed, Reglements pedanteri, Skemasyge.

Mod alle disse Systemets menneskelige Ufuldkommenheder rettede Liberalismen en til Tider meget irriteret Kritik, der dog som Regel var forsigtigt snigende og ikke angreb hensynsløst.

De voldsomme Fremstød overlod man det af Liberalismen sufflerede Socialdemokrati.

Bourgeoisien skubbede, som saa ofte før, Arbejderen frem foran sig, naar der skulde slaas, og det blev da ogsaa Industriarbejderen og hans Fæller, der tilsidst slog Militarismen ned, til Liberalismens foreløbige Fryd og Glæde.

Med alle Liberalismens Vaaben og med det Plus af Lidenskabelighed, som voksede op af Folkemassens virkelige materielle og aandelige Trang og Nød i mangan Retning, kæmpede tyske socialdemokratiske Politikere og Skribenter mod den militaristiske Tvangsorganisationens Aand — der i Virkeligheden var deres egen.

Naar Socialdemokraterne protesterede mod Mili-

tarismens umenneskelige Ofren Individernes Særmøeninger og Særinteresser for blind Lydighed mod det store Hele og dets Opgaver, angreb de i Virkeligheden deres eget bærende Princip, som endog forlanger af Arbejderen, at han eventuelt skal se bort fra noget saa dybt menneskeligt og ægte sædeligt som Pligten til at ernære Hustru og Børn; ubønhørligt har han selv at sulte og lade Familien sulte fremfor at gaa ud af sin Fagforening og nære sig og sine ved hæderligt, men »uorganiseret» Arbejde.

Og naar Socialister rasende angreb den præj-sisk-tyske Magtpolitik, der havde skabt Riget med dets Kolonier og holdt det hele magtfuldt sammen, ikke uden vanskelige Kampe mod Løsrivningsbestræbelser fra fremmede eller fremmedsindede Folkedele, angreb de i Virkeligheden Kulene, Malmlejerne, Raastofferne, som det skyldtes, at de ikke længere — som i Tysklands politisk magtløse Tider — maatte stævne ud over Havene for at tjene deres Brød, men nu havde tilstrækkeligt hjemme at tage fat i og — paa tyske Skibe — kunde bringe, hvad der yderligere var fornødent hjem til Forbrug og Forarbejdelse.

Foruden skønne Drømme om Almenfred og Broderkærlighed mellem Folkene — som Socialdemokraterne delte med Liberalismens og alle andre politiske Systemers Ideologer, saa længe Verden har staaet — var det ægte i Socialdemokra-